

Το αγόρι και οι Ελίζα είναι έφηβοι του σήμερα και ζουν τη ζωή ενός μέσου μαθητή που φοιτά σήμερα, 2013, στο ελληνικό γυμνάσιο.

(φως, ένα αγόρι στη σκηνή)

ΑΡΧΗ

1)ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΠΟΥ ΤΡΙΓΥΡΝΑ ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ

Αγόρι: Μερικές φορές φαντάζομαι πως ο καθένας μας έχει μια κρυφή φράση που γίνεται ο κεντρικός μύθος της ζωής του.

(μουσική – παύση)

Αγόρι: Κάποιος μια φορά με αποκάλεσε «ο μικρός με τις απεριόριστες δυνατότητες»

Συνείδηση: Δεν ήταν κάποιος κουτέ, εγώ ήμουν, η συνείδησή σου!

Αγόρι: Και που το άκουσες; Τη λάτρεψα αυτή τη φράση!

Συνείδηση: Την άκουσα από τους σημαντικούς ανθρώπους της ζωής σου! Το είπαν οι γονείς σου, πρώτη η μάνα σου. Το ψιθύρισαν οι συγγενείς κι οι δάσκαλοι, που σου είχαν αδυναμία! Πολύ θέλει; Το άρπαξα!

Αγόρι: «Ο μικροοοοοοοοός με τις α-πε-ρι-ό-ρι-στες δυ-να-το-τη-τες!!!!!!!» ακούγεται άψογο!

Σημαντικός 1: Χίλιες φορές στο έχω σιγοτραγουδήσει
αχόρι μου!

Σημαντικός 2: Χίλιες φορές στο φώναξα λεβέντη
μου!

Αχόρι: Μα!! Τποιοι είστε εσείς;; Τι θέλετε;

Σημαντικός 2: Οι «σημαντικοί άλλοι»!

Αχόρι: Οι ποιοι;

Σημαντικός 1: Αυτοί που έχουν το σημαντικότερο
ρόλο στη ζωή σου, που σε καθορίζουν θες δε θες (με
επιτονισμό), που ελέγχουν την συνείδηση (αργά), τα
θέλω (αργά) και ορίζουν (με έμφαση) το καθήκον
σου!

Αχόρι: Είστε καλά; (Με αγανάκτηση και απορία)
Εγώ απλά είμαι ο μικρός με τις απεριόριστες
δυνατότητες! Είμαι φτιαγμένος για μεγάλα
πράγματα. (Φουσκώνει) Είμαι προορισμένος να γίνω
ήρωας!

Σημαντικός 1 : Και δηλαδή τι θα κάνεις;

Αχόρι: Ξέρω 'γω; (Το σκέφτεται..)

Σημαντικός 2: Για δώσε μας ένα παράδειγμα! (Τον
προκαλεί).

Αχόρι: Να... άκου! Αν γίνω γιατρός θα γιατρεύω με
ηρωική αυταπάρνηση τους ανθρώπους. Αν γίνω
καπετάνιος θα γίνω ο ηρωικός καπετάνιος που θα
οργώνει ακούραστα τις θάλασσες..... Και φούρναρης
να γίνω (με πείσμα), ηρωικό ψωμί θα φτιάχνω! (Οι

Σημαντικοί τον ακούνε και τον θαυμάζουν απεριόριστα, τους κάνει πέρα όμως το καθήκον και τους παραγκωνίζει στο πίσω μέρος της σκηνης).

Καθήκον: Οπ οπ οπ ! (Δυνατά και χιουμοριστικά)
Σταμάτα.....(Με έμφαση). Αυτά είμαι εγώ!

Αγόρι: Εσύ; (Με περιφρόνηση). Και ποιος είσαι εσύ;! (Με απορία και δυσπιστία). Έτσι μικρό πράσινο και στρογγυλό που είσαι, τι μπορεί να είσαι;;;

Καθήκον: Εγώ αγόρι μου... είμαι το καθήκον.... όλοι αυτοί που είπες δεν είναι ήρωες... δεν κάνουν κάτι ηρωικό, (με έμφαση) το καθήκον τους κάνουν.

Αγόρι: Μα έχω απεριόριστες δυνατότητες!

Συνείδηση: Δεν αμφιβάλλω!

Αγόρι: Ευχαριστώ συνείδηση... με υποχρέωδες! Αυτό εδώ το ξινό πλάσμα μου τα χαλάει!

Καθήκον: Ξινό; Ξινό, επειδή σου λέω ότι στη ζωή όλοι έχουμε καθήκοντα! Δε θα γίνεις ήρωας αν απλά κάνεις σωστά τη δουλειά σου!

Αγόρι: Και πως θα γίνω ήρωας;

Καθήκον: Λοιπόν άκου! Πρώτα θα βάλεις στη ζωή σου εμένα!

Αγόρι: Εμένα;

Καθήκον: Ναι μάλιστα εμένα! Θα κάνεις το καθήκον σου. (έμφαση στη λέξη καθήκον). Θα μιλάς και θα φέρεσαι ευγενικά σε όλους τους ανθρώπους! (Τονίζει τα «θα»).

Αγόρι: Μάλιστα...; (Δειλά).

Καθήκον: Θα μάθεις να αγαπάς..

Αγόρι: Μάλιστα...; (Με περισσότερο θάρρος).

Καθήκον: Και να το δείχνεις!

Αγόρι: Μάλιστα! (Με σιγουριά και λίγη ειρωνεία).

Καθήκον: Δεν τελείωσα! (Το δάχτυλο ψηλά, με στόμφο). Θα προσπαθείς να εργάζεσαι για το καλό των άλλων (δείχνει το κοινό) και το δικό σου (τον δείχνει και του κολλάει το δάχτυλο στο κεφάλι).

Αγόρι: Θεωρίες (κουνάει το κεφάλι), ήδη βαρέθηκα!

Καθήκον: (το λέει και ρίχνει μία υποτιμητική ματιά στη Συνείδηση) Βλέπω έχεις ανώριμη συνείδηση... Είσαι ακόμη μικρούλης...

Αγόρι: (Ταράζεται!) Είμαι ο μικρός με τις απεριόριστες δυνατότητες! Δεν υπήρξα ποτέ μικρούλης!!!

Καθήκον: (Μιλά κι έχει το δείκτη υψωμένο ρητορεύοντας με στόμφο) Καλά συνεχίζω.. αν δεν κατάλαβες τι είναι καθήκον θα στο εξηγήσω απλά με βάση των τωρινή σου ηλικία... Καθήκον σου είναι (μετράει με τα δάχτυλα) να είσαι ευγενικός και καλός με τους γονείς σου, να βοηθάς και να συνεισφέρεις στο σπίτι με βάση τους κανόνες που έχετε συμφωνήσει και φυσικά να μελετάς!

Αγόρι: Ήρθα εδώ να βρω τον ήρωα μέσα μου! (Αρχά, καθαρά και με αγανάκτηση). Δεν ήρθα να ακούσω σε

ηχογράφηση τη μάνα μου όταν δεν έχει ξυπνήσει καλά...

Συνείδηση: Καλά καλά... έχουμε δουλειά εδώ.. πρώτα θα πρέπει να συμφωνήσουμε στο ποιος είναι ο ήρωας και ποιος τον φτιάχνει... για δεξ!

2) ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΠΟΥ ΣΥΝΑΝΤΑΣ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

(θέατρο σκιών)

(Η συνείδηση και το καθήκον, μαζί με τα παιδιά του δεύτερου ρόλου, μεταφέρουν τη σκηνή του θεάτρου σκιών στο κέντρο της σκηνης του θεάτρου. Το αγόρι κινείται τριγύρω και προσπαθεί να καταλάβει τι κάνουν. Όταν η σκηνή τοποθετηθεί, κάθεται μπροστά της και παρακολουθεί. Δίπλα του, δεξιά και αριστερά του, κάθονται η Συνείδηση και το Καθήκον του).

Οδυσσεάς: Έρχομαι πρώτος στο μυαλό και την καρδιά σου! Μόλις πατήσεις στην πρώτη γυμνασίου.. Είμαι ο Οδυσσεάς. Ο πολυταξιδεμένος ήρωας, ο πολυμήχανος, ο ικανός πολεμιστής . Βάζω σκοπό της ζωής μου να γυρίσω στην πατρίδα και να σμίξω με την οικογένειά μου φέρνοντας πλούτη και λάφυρα από το μεγάλο μου ταξίδι.

Πηνελόπη: Είμαι η Πηνελόπη, Οδυσσεά μου. Η πιστή σου σύζυγος. Σαράντα προτάσεις είχα να

αμαρτήσω και τις απέρριψα όλες. Θα έμενα για πάντα πιστή. Τα είκοσι χρόνια που σε περίμενα, μου φάνηκαν τελικά λίγα.

Αγαμέμνονας: Σιωπάστε και δε μπορώ να ακούω για συζύγους! Εγώ ο μέγας Αγαμέμνονας! Βρήκα φρικτό τέλος από την άπιστη μου γυναίκα, την Κλυταίμνηστρα, αλλά παραμένω μεγάλος ήρωας. Όσα χρόνια έλειψα στον πόλεμο, εκείνη με τον Αίγισθο... είχε έρθει πιο κοντά... τώρα, που με αίμα ξέπλυνε την τιμή μου ο γιος μου, μπορώ να το πω καθαρά! Είμαι ο μέγας πολέμαρχος των Αχαιών! Πήγα για χρυσάφι και γύρισα με αυτό!

Αχιλλέας: Ο τάρανδος κι ας έχει χρυσά κέρατα, τάρανδος μένει!

Αγαμέμνονας: Πώς είπες αχρείε Αχιλλέα! Τι θες πάλι να προκαλέσεις; Τη μέγιστη οργή μου;

Αχιλλέας: Όχι καλέ μου Αγαμέμνονα ησύχασε, τα λύσαμε αυτά. Ήρθα απλά να παρουσιαστώ κι εγώ στους σχολικούς ήρωες. Απασχολώ τη Δευτέρα γυμνασίου τόσους μήνες, να μην πω ένα γεια;

Αγαμέμνονας: Πες!

Αχιλλέας: Λέω.. Είμαι ημίθεος με φτέρνες ανθρώπου. Στη μάχη είμαι ασύγκριτος και φάνηκε στην Ιλιάδα. Ξέρω για μια γυναίκα να λυγίζω και δεν αφήνω κανένα να θεωρεί τον εαυτό του πιο ήρωα από μένα. Είμαι πολύ πιο κοντά στο θεϊκό από πολλούς.

Σόλων: Δε μπορώ να καταλάβω την εποχή σας
αχόρια μου, αλλιώς δε θα είχα αντίρρηση..

Αχιλλέας: Καλώς το Σόλωνα!

Ελένη: Έμαθες τελικά ποιος είναι ο ευτυχέστερος
άνθρωπος. Τα είπες στον Κροίσο; Σε κατάλαβε; Η
τίποτα πια αυτοί οι Λυδοί;

Σόλων: Ήταν δύσκολο Ελένη μου για έναν άνθρωπο
να καταλάβει ότι δεν είναι ευτυχία τα πλούτη, όταν
ζει από βρέφος μέσα στο χρυσάφι και μαθαίνει να
λατρεύει την ύπαρξή του.

Ελένη: Αχ κι εγώ άρχησα να καταλάβω ότι η
ομορφιά είναι τυραννία. Είδα κι έπαθα να
αντιληφθούν οι άλλοι πως αλλιώς τα πράγματα
φαίνονται κι αλλιώς είναι.

Σόλων: Κι εγώ. Με κίνδυνο της ζωής μου είπα την
αλήθεια. Ήρωες στην Ελλάδα της εποχής μου είναι οι
τίμιοι άνθρωποι που εκτελούν το καθήκον τους και
πεθαίνουν στη στιγμή της κορύφωσης της δόξας τους.

(βγαίνουν μπροστά από το σεντόνι)

(Φώς στη σκηνή)

Συνείδηση: Τι κατάλαβες;

Παιδί: Πολεμιστής, πιστή, όμορφη, ευτυχισμένος
θάνατος. Τρώες, Έλληνες, Πέρσες, Λυδοί, πιστές και
άπιστες γυναίκες.

Καθήκον: Βρήκες τον ήρωα μέσα σου;

Παιδί: Μπά!

Συνείδηση: Θεε διάβασμα! Δες παρακάτω να δούμε αν θα αρχίσεις να ξυπνάς!

(κλείνει το φως – συνέχεια)

Ελένη: Είμαι αυτή που άφησε τον άντρα της κι από τη Σπάρτη έφυγε με νέο και ωραίο; Είμαι η άλλη που οι θεοί έκαναν παιχνίδι τους και ποτέ δεν απίστησε;

Πλάτωνας: Όποια και να είσαι δεν είσαι αληθινή. Είσαι απλά μια ιδέα. Το αγαθό δύσκολα θα το βρεις. Ελάχιστοι στον Κόσμο αυτόν το έχουν συναντήσει. Ε δάσκαλε;

Σωκράτης: Καλέ μου μαθητή. Κάπως έτσι είναι τα πράγματα. Άσε με να πιώ το κώνειο. Η πολιτεία με αδίκησε, αλλά εγώ σε καμία περίπτωση δε θα την αδικήσω παραβιάζοντας το νόμο της. Φεύγω δίκαιος και ταπεινός. Να το θυμάστε. Ο νόμος πάνω από όλα.

Αριστοτέλης: Ποιος νόμος όμως; Αφού κατακτήσουμε την αρετή στη ζωή μας, στόχος είναι να δημιουργήσουμε μία ενάρετη πόλη. Θα το πω μία φορά! Οφείλουμε να είμαστε καλοί, όχι για τον εαυτό μας, αλλά για να συνυπάρξουμε με τους άλλους! Για να προσφέρουμε στην πόλη.

Κριτίας: Θεωρίες, θεωρίες....Ολιγαρχία που σας

χρειάζεται! Μαχαίρι και σφαγή στους δήθεν
δημοκράτες!

Θηραμένης: Δε θα σου περάσει Κριτία! Είσαι ένας
και υποσχέθηκες καλύτερη πόλη, τώρα άρχισες να
σκοτώνεις.. όλη η πρώτη λυκείου με τα μούτρα σου
ασχολείται!

Λύσανδρος: Δεν το νομίζω... όλη η πρώτη λυκείου
ασχολείται με το ηρωικό στρατηγικό μου σχέδιο!
Όλοι μαθαίνουν πώς κατατρόπωσα, εγώ ο Λύσανδρος
και η Σπάρτη, την υπεροπτική Αθήνα!

Αντιγόνη: Πόλεμος, μίσση, έχθρες!! Σας βαρέθηκα!
Όλο για κακίες μιλάτε! Είμαι 16 χρονών και δε σας
αντέχω άλλο! Στην πόλη μου τη Θήβα κυβερνά ο
Κρέοντας. Να μη με λένε Αντιγόνη αν δεν υπακούσω
στο θείο νόμο! Θα θάψω τον αδελφό μου κι ως
πεθάνω. Οι ανθρώπινοι νόμοι των δικτατόρων δεν
έχουν καμία αξία!! Ακούτε;;; Μόνο η αγάπη. Για
αυτή την αγάπη θα πεθάνω! «Τάφε μου, κρεβάτι
νυφικό, σπίτι μου στη βαθειά τη γη κι αιώνιο κελί
μου».

Συνείδηση: Τώρα; Έφτιαξες το πρότυπό σου;

Παιδί: Δε λέω, αλήθεια, δικαιοσύνη,
επαναστατικότητα.. αλλά δεν είναι όλοι αυτοί στην
εποχή μου... Τι γίνεται μετά την πρώτη λυκείου με
τους αρχαίους ήρωες;

Καθήκον: Άστο.

Παιδί: Παρακαλώ;

Καθήκον: Άστο σου λέω... είμαστε για τα καλά μέσα στο λύκειο. Αρχίζουν οι πανελλήνιες. Δεν ψάχνουμε πρότυπα πια.. μόρια ψάχνουμε τώρα. Ό,τι πήρες πήρες. Καθήκον σου είναι μόνο να περάσεις.

Παιδί: Μα δε βρήκα το δρόμο μου! Δε βρήκα το πρότυπο που πρέπει να ενσαρκώσω!

Συνείδηση: Ας το δούμε διαφορετικά, μήπως βρε παιδί μου σε βοηθήσει η ιστορία...

Παιδί: Όχι ιστορία τώρα σας παρακαλώ! Μου έπεσε ήδη πολύ η επίθεση ηρώων που δέχτηκα..

Καθήκον: Καλά...Στην Ελλάδα πάντως υπάρχει ένας τρόπος να εντοπίσεις τον ήρωα!

Παιδί: Δηλαδή;

Συνείδηση: Ουφ!!! Κάτι τέτοια δε με αφήνουν να ησυχάσω.

Καθήκον: Η Ελλάδα τον αληθινό ήρωα ή τον σκοτώνει ή τον φυλακίζει ή τον εκτελεί!

Παιδί: Ωχ (με την παλάμη στο κεφάλι)...ξεχωρίσαμε και πάλι!

Καθήκον: Η Ελβετία στον Καποδίστρια χρωστά την Ένωση και το Σύνταγμα της...Στην πατρίδα του, εδώ, απλά δολοφονήθηκε!

Συνείδηση: Άσε με, άσε με! Άλλαξε τώρα τη συζήτηση!

Παιδί: Κάτσε συνείδηση! Μισό...θα σου αλλάξω εγώ θέμα! Ξέρεις ποιους θεωρώ εγώ (με έμφαση) ήρωες;

3) ΗΡΩΕΣ ΣΤΑ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

(εναλλακτικά ένα από τα τρία ή συνδυασμός)

1) Ήρωες από παιχνίδια

Angry birds

Είμαστε μικρά πουλάκια

Είμαστε χρωματιστά

Μπαίνουμε σε μια σφεντόνια

Και βαράμε κουτουλιά!

2) ΛΟΛ

(δεξιά και αριστερά οι φιγούρες του λόλ και η μουσική του και ήχοι από μπουνιές και ξύλο παρμένοι από το παιχνίδι)

3) (εναλλακτικά το χορευτικό gormitti – Lara kroft)

Συνείδηση: Σε παρακαλώ σταμάτα! Μην το ψάχνεις εδώ! Πάίξε, εκτονώσου, ευχαριστήσου... αλλά τον ήρωά σου μην ψάχνεις να τον βρεις εδώ!

Καθήκον: Βάλε όριο στον εαυτό σου! Μη χάνεσαι στον κόσμο τους! Μπορείς και κυρίως Πρέπει!

Παιδί: Είμαι ο μικρός με τις απεριόριστες
ικανότητες! (μπουνιές στον αέρα) Το ξέρω καλά!
Είμαι κοντά στο να βρω τον ήρωα μέσα μου... το
νιώθω...

Συνείδηση: Εγώ τα χάνω... (κρατάει το κεφάλι της)

4) ΣΥΓΧΥΣΗ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ

(Σούπερμαν - Σπίντερμαν - Μπάτμαν

vs

Κολοκοτρώνη - Κανάρη - Καραϊσκάκη)

Κολ: Ορέ παληκάρια! Φουστανέλα δεν έχετε;

Κανάρης: Και μα τις χίλιες φρεγάτες! Το σώβρακο
πάνω από το παντελόνι είναι!

Κολοκοτρώνης: Άντρες με κολάν!; Όξω ορέ!

Καραϊσκάκης: Μεμέτηδες! Αγάδες και μπέηδες χωρίς
βράκα!

Σούπερ: No men! Misunderstanding...

Κανάρης: Να ρίξω μπουρλότο να τους κάψω να
ησυχάσουμε;

Μπάτμαν: Peace brothers! Ξέρομε και λίγος
ελληνικός! Παίζομε κρόνια στο Ελλάντα!

Σπίντερμαν: Το χώρα σας μας έχει φερθεί καλύτερα

από Μερική! Καλύτερα από Πατρίδα μας!

Κολ: Τι είστε ορέ;

Σούπερ: Σούπερ ήρωες! Έχουμε τη δύναμη να διώξουμε το κακό.

Κανάρης: Να ρίξω μπουρλότο να τους κάψω να ησυχάσουμε;

Σπάλντερμαν: Εσείς τι είστε;

Καραϊσκάκης: Πολεμιστές. Λεφτερώσαμε την Ελλάδα.

Μπάτμαν: Αχα!

Σούπερμαν: Και τώρα; Σας θυμάται κανείς;

Σπάλντερμαν: Κυκλοφορείτε σε αυτοκόλλητα, μολύβια, τσάντες, κασετίνες;

Μπάτμαν: Είστε σε μπλουζάκια, φόρμες, εσώρουχα, ταινίες, παιχνίδια;

Σούπερμαν: Ντύνονται σαν κι εσάς τα παιδιά τις απόκριες;

Μπάτμαν: Είναι in lene καμία κοπελίτσα μαζί σας;

Κολ: Τι είναι αυτά που λες; Ε όχι ορέ!

Μπάτμαν: oh I'm sorry

Σπάλντερμαν: Τότε απλά δεν υπάρχουνε... Δεν είστε εσείς ήρωες για ένα παιδί σήμερα..

Κανάρης: Θα ρίξω μπουρλότο να τους κάψω να ησυχάσουμε!

Παιδί: Αυτό τώρα πώς το πάθαμε και μπλέχτηκαν

εποχές και ήρωες; Δεν έπρεπε να τους μιλήσουν έτσι. Αυτοί ήταν πραγματικά ήρωες.

Συνείδηση: Κάθε εποχή είναι αντίστοιχη με τους ήρωές της. Στη δικιά μας επιβιώνουν πολλά παράδοξα!

Καθήκον: Είναι καθήκον μας να ξέρουμε την ιστορία μας! (δάχτυλο δείκτης ψηλά, το παιδί και η Συνείδηση κουνάνε με αποδοκιμασία το κεφάλι)

Συνείδηση: Δεκτόν...

Παιδί: Ουφ! Εγώ θέλω να γίνω ήρωας! Δε θέλω να μάθω κατεβατά ηρώων! Θέλω να ξεχωρίσω για κάτι. Και τώρα δεν έχω Τούρκους να πολεμήσω, δεν έχω τη στολή του σούπερμαν, τα μαύρα του μπάτμαν, τους ιστούς του σπάιντερμαν!

Συνείδηση: Πού το πας;

Παιδί: Να σου πω πώς μεγάλωσα; Θέλω να γίνω αληθινός ήρωας! Να με βλέπουν όλοι και τα ζητοκραυγάζουν, οι δικοί μου να δακρύζουν περήφανοι και τα κορίτσια να λιώνουν!

5) ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΗΒΕΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ

(Αλλαγή σκηνικού. Μία κοπέλα ήσυχη, καλή, διακριτική, που δεν ξεχωρίζει ούτε από την εντυπωσιακή της εμφάνιση ούτε από τη δημοτικότητά της – κρατάει ένα σκυλάκι κι έχει μπλούζα νεαρού δημοφιλούς.. αοιδού).

(Η Ελίζα μιλά στο σκύλο της, ο σκύλος θα μπορούσε να είναι ηθοποιός και να γίνει μία μικρή παντομίμα παιχνιδιού μεταξύ τους ή μια χαριτωμένη σκηνή με ένα σκυλάκι που δεν υπακούει και δεν περπατά παρά τις εκκλήσεις του αφεντικού του)

Ελίζα: Έλα καλό μου σκυλάκι! Περπάτα!

(Μια παρέα δημοφιλών αγοριών περνούν κάτω από τη σκηνή – τη βλέπουν από μακριά και δείχνουν να τη χλευάζουν).
(Δυο παρέες κοριτσιών είναι τοποθετημένες σε θέση ώστε να ακούνε όσα διαδραματίζονται μεταξύ Ελίζας και αγοριών).

Αγόρι 1: Μάγκες το μπάζο που σας έλεγα!

(ψιθυριστά). Ωραία μούρη..(πνιχτά γέλια).

Αγόρι 2: Δεν έχει καθρέφτη στο σπίτι της.

Αγόρι 3: Οχού! Και μπλουζάκι Μπάμπιν Τζίστερ....

Μάπας με περικεφαλαία.. (από μακριά) Καλά είσαι Ελίζα;

Ελίζα: Καλά παιδιά! Γεια! Πώς πάει;;

Αγόρι 2: Μια χαρούλα βρε Ελιζάκι...τις ασκήσεις που λέγαμε....μήπως τις έχεις εύκαιρες;;;

Ελίζα: ...ναι ..όχι τις έχω σπίτι... εεε θα σου τις κρατάω αύριο στο σχολείο.

Αγόρι 2:Ααα καλά τα λέμε τότε.....γεια!

Ελίζα: ...γεια!

Αγόρι 1: Μια χαρά τη βόλεψε με το φυτουλάκι!

Αγόρι 2: Σιγά ρε συ! Την αφήνω να μου κάνει τις ασκήσεις για να νιώθει κάποια... την ξέρω απ' το νηπιαγωγείο... είναι τρελαμένη με τον Τζίτζερ η χαζόβιόλα... δεν έχει μάτια για κανέναν...

Αγόρι 3: Μισό! Να της τον πακετάρουμε από το Χόλιγουντ,... Κουτορνίθια γυναίκες

(Τα κορίτσια συζητούν)

(Παρέα κοριτσιών1)

Κορ1: Είδατε πώς της μίλησε;

Κορ2: Μπάζο είναι αυτός και όλη η παρέα του!

Κορ3: Άντρες, αγόρια, αρσενικά, πώς τα λένε...δεν ξέρουν να φέρονται!

Κορ1: Ζουν στον κόσμο τους, έχουν και άποψη.

Κορ2: Έχουν τη μπάλα αντί για εγκέφαλο!

Κορ3: Καθρέφτη πάντως στο σπίτι τους, σίγουρα δεν έχουν.

Κορ1: Τρόπους δεν έχουν.

(Παρέα κοριτσιών2)

Κορ4: Τι χαζή!

Κορ5: Καλά της λένε!

Κορ6: Γυρίζει με το σκύλο της και δεν κάνει παρέα με ανθρώπους!

Κορ4: Άσε που όλο διαβάζει...

Κορ5: ΤΤφ! Βαριέμαι και που τη βλέπω..

Κορ 6: Και λίγα της είπε ο γλυκός μου!

Κορ 4: Μόνο να λύνει καμία άσκηση είναι
ικανή..Μου θέλει και Μπάμπιν!

(Η Ελίζα τις άκουσε, κάνει ότι δεν τις ακούει, μένει μόνη στη
σκηνή)

Ελίζα: Μπάμπιν....Τπάμε σου λέω τόση ώρα.

Σκυλάκι: άρφ! (δυνατά)

Ελίζα: Αλλά τι σε μαλώνω;

Σκυλάκι: άρφ! Άρφ! (μαλώνει)

Ελίζα: Μόνο εσένα αγαπώ γλυκέ μου Μπάμπιν.

Σκυλάκι: αααααααρφφφφφ... (γλυκά)

Ελίζα: Αυτό ήταν! Δεν αντέχω άλλο την κοροϊδία! Ούτε
να με λυπούνται θέλω!

Μπορώ: Στις διαταχές σου Ελίζα!

Θέλω: Ό,τι θέλεις!

Πρέπει: Ό,τι πρέπει!

Ελίζα: Τι πλάσματα είστε; Έτσι ψηλά κίτρινα και
φουντωτά, τι μπορεί να είστε;

Θέλω: Τα θέλω!

Μπορώ: Τα μπορώ!

Πρέπει: Τα πρέπει σου!

Ελίζα: Τι κουβαλάτε πίσω σας;

Θέλω: Δε θέλεις; Ο καθρέφτης της βοήθειας! Είναι απλό!

Μπορώ: Σε αυτόν μπορείς να δεις ηρωικά πρότυπα γυναικών!

Πρέπει: Και πρέπει να διαλέξεις! Ή έστω πάρε στοιχεία!

Θέλω: Αν το θες..

Μπορώ: Θα βρεις ποια μπορεί να είσαι!

Ελίζα: Να πάρω στοιχεία από ηρωίδες;

Θέλω: Αν θέλεις.

Μπορώ: Αν μπορείς.

Πρέπει: Αν πρέπει...

Θέλω: Λοιπόν ξεκινάμε...

(μουσική....η πρώτη ηρωίδα περνά μέσα από τον καθρέφτη ακούγεται ηχογραφημένο το όνομα και η ιδιότητά της, με χιουμοριστική διάθεση – η Ελίζα και τα πλάσματα με παντομίμα εκφράζουν αποδοκιμασία, επιδοκιμασία, προβληματισμό! Οι ηρωίδες στον καθρέφτη δε θα είναι οι παρακάτω αλλά αυτές που θα επιλέξουν οι μαθήτριες που θα τις ενσαρκώσουν).

1. Μαρία Κιουρή
2. Μικρή γοργόνα
3. Ελένη Μενεγάκη
4. Μπουμπουλίνα
5. Μπρίτνει Σπίαρς
6. Λένα Καραχιάννη
7. Ποκαχόντας
8. Φαίη Σκορδά
9. Στρομφίτα
10. Χιονάτη

11. Μαρία Ρεπούση
12. Κοκκινοσκουφίτσα
13. Γιάννα Αγγελοπούλου – Δασκαλάκη
14. Βασίλισσα Αμαλία
15. Πετρούλα Κωστίδου
16. Θεοδώρα (Ιουστινιανού)

Ελίζα: Ζαλίστηκα!!!! Δε με βοηθάτε!

Μπορώ: Τελικά τι μπορείς;

Θέλω: Τι θες;

Πρέπει: Άστα αυτά! Τι πρέπει;

Ελίζα: Πρέπει να πάω σπίτι μου! ...και μπορώ και πρέπει και κυρίως ΘΕΛΩ!

(Το θέλω, το μπορώ και το πρέπει, δείχνουν να συμφωνούν απόλυτα μαζί της).

(Κόμης Χ – χορευτικό σε κομμάτια του τραγουδιού που επιλέγουμε)

6) ΗΡΩΕΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΝΟΥΝ ΤΟ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟ
ΜΑΣ ΚΡΙΤΗΡΙΟ ΣΤΗΝ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ
ΦΥΛΛΟΥ

Αγόρι: Εσείς το ρίξατε στο χορό κι εμένα το πρόβλημά μου παραμένει!

Καθήκον: Ποιος ήρωας είσαι; Μήπως είσαι ήρωας του Ντίονεϋ;

Συνείδηση: Ναι! Ο Γκούφη!

Και οι δυο: Αχαχαχα!

Αγόρι: Τώρα να με δουλεύει και η συνείδησή μου δεν είναι το καλύτερο. Ησυχία! Τα πράγματα είναι σοβαρά. Θέλω να μοιραστώ κάτι μαζί σας.

Συνείδηση: Παρακαλώ!

Καθήκον: Παρακαλώ κι εγώ!

Αγόρι: Να , έχει κολλήσει η εικόνα μιας κοπέλας στο μυαλό μου. Νομίζω πως κάπου βρίσκεται, κάπου σε αυτή τη ζωή και ψάχνει να με βρει.

Καθήκον: Ποια είναι;

Αγόρι: Δεν ξέρω!

Συνείδηση: Πώς είναι;

Αγόρι: Εύκολο! Να ..κάπως έτσι (μουσική ονειρική και ειδικά εφέ, μια κοπέλα τύπου μπάρμπι εμφανίζεται, γίνεται κι ένα γελοίο σκηνικό τύπου ελληνικής ταινίας ή προσέγγισης που ο ένας τρέχει να βρει τον άλλο με ανοιχτά χέρια αλλά τίποτα δε γίνεται)

Καθήκον: Ουάου!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Συνείδηση: Άσε τα ουάου! Τι απεριόριστες δυνατότητες; Είσαι ζαβό παιδί μου; Εσύ την

κατασκευάσες; Αυτή πωλείται σε όλα τα καταστήματα παιχνιδιών!

Καθήκον: Δεν είναι αληθινή!

Παιδί: Δεν είναι αληθινή;

Συνείδηση: Φυσικά και δεν είναι.

Αγόρι: Και πού τη βρήκα; Τη θέλω!

Καθήκον: Πλύση εγκεφάλου, άκου με καλό μου αγόρι, ψάξε μέσα στην καρδιά σου και ρώτα τον εαυτό σου πραγματικά. Πώς είναι το αληθινό κορίτσι που αναζητάς! Να είναι άνθρωπος! Όχι κατασκεύασμα!

Συνείδηση: Μπορεί οι αληθινοί ήρωες να είναι οι καθημερινοί ήρωες, οι αφανείς ήρωες της μικρής μας ζωής.

7) ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΔΥΣΚΟΛΟΤΕΡΗ ΖΩΗ – ΉΡΩΕΣ;

(Δυο γυναικείες μορφές στη σκηνή, κινούνται κυκλικά, σταματούν στο κέντρο της σκηνής και μιλούν κοιτάζοντας ψηλά, πέρα και πάνω από τους θεατές)

Μάνα: Έχω μια κόρη που μόνο χαμογελά κι αστράφτουν τα μάτια της.

Αδελφή: Έχω μια αδελφή που μου είπαν ότι είναι άρρωστη η ψυχή της.

Μάνα: Έχω μια κόρη που δε μου μίλησε ποτέ με λέξεις.

Αδελφή: Έχω μια αδελφή που τις νύχτες την κρατώ αγκαλιά κι αυτή όλο κλαίει.

Μάνα: Έχω μια κόρη που δεν περπάτησε ποτέ.

Αδελφή: Έχω μια αδελφή που πολλές φορές μιλά με τ' αστέρια.

Μάνα: Έχω μια κόρη που δε βλέπει.

Αδελφή: Έχω μια αδελφή που αρνείται να πάρει τα φάρμακά της και η μητέρα μου όλο κλαίει.

Μάνα: Έχω μια κόρη που την αγαπώ, γιατί είναι το παιδί μου.

Αδελφή: Έχω μια αδελφή που με κάνει να με μισώ, γιατί τίποτα δε μπορώ να της προσφέρω.

(Τα κορίτσια, μάνα και αδελφή αγκαλιάζονται και κάθονται κουλουριασμένες στο κέντρο της σκηνής)

(Μπαίνει από τα δυο μέρη της σκηνής μια ομάδα παιδιών πέντε από κάθε πλευρά)

1. Δεν έχω πατέρα. Μη με κοιτάτε περίεργα.
2. Η αδελφή μου παίρνει ναρκωτικά. Μη με κοιτάτε περίεργα.
3. Πέθανε η μητέρα μου όταν ήμουν παιδί. Μη με κοιτάτε περίεργα.
4. Δεν έχουμε καθόλου χρήματα. Μη με κοιτάτε περίεργα.
5. Δεν κατάγομαι από αυτή τη χώρα! Μη με κοιτάτε περίεργα.

6. Όλοι στο σχολείο γελάνε μαζί μου! Μη με κοιτάτε περίεργα.
7. Τα καταλαβαίνω όλα κι ας δείχνω παράξενος! Μη με κοιτάτε περίεργα.
8. Κάνω λάθη. Μη με κοιτάτε περίεργα.
9. Αφήστε με να κάνω λάθη! Μη με κοιτάτε περίεργα.
10. Μη γελάτε! Μη με κοιτάτε περίεργα.
11. Θέλω περισσότερο χρόνο να σκεφτώ! Μη με κοιτάτε περίεργα.
12. Με αγχώνει η λύπη σας! Μη με κοιτάτε περίεργα.
13. Δείξτε μου άλλους τρόπους να εκφραστώ! Μη με κοιτάτε περίεργα.
14. Αναγνώρισε μαζί μου την αξία μου! Μη με κοιτάτε περίεργα.
15. Κανείς δε μου είπε ποτέ ότι έχω δυνατότητες! Μη με κοιτάτε περίεργα.
16. Ένωθα πάντα βλάκας! Μη με κοιτάς περίεργα.
17. Αξιοποίησε την υπερκινητικότητά μου! Μη με κοιτάς περίεργα.
18. Όχι άλλα γραπτά, μίλα μου! Μη με κοιτάς περίεργα.
19. Βρες το ταλέντο μου! Μη με κοιτάς περίεργα.
20. Άδε με να προχωρήσω, μη με ταπεινώνεις! Μη με κοιτάς περίεργα.

(Στο βίντεο , δεν είμαι ήρωας – είναι πιο δύσκολο)

Μάνα: (δυνατά και καθαρά) Δεν είμαι ήρωας, είναι (παύση) πιο (αργά με έμφαση) δύσκολο.

8) ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΑΠΑΘΕΙΑ – ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΤΟΥ ΗΡΩΙΣΜΟΥ

(Η Ελίζα μιλά στην κούκλα της)

Ελίζα: Δεν είναι φυσιολογικό να σου μιλάω.

Κούκλα: (απορεί)

Ελίζα: Μια κούκλα είσαι.

Κούκλα: (πεισμώνει)

Ελίζα: Αλλά σε έχω δίπλα μου από παιδί. Νιώθω να με καταλαβαίνεις.

Κούκλα: (Χαμογελά)

Ελίζα: Ψάχνω ποια είμαι.

Κούκλα: (κοιτάει ψηλά, ψάχνοντας)

Ελίζα: Ψάχνω έναν καλό φίλο.

Κούκλα: (δείχνει συμπόνια)

Ελίζα: Να ναι καλός, ευγενικός, αληθινός, διαβασμένος και πανέξυπνος... και σεμνός.

(κοπέλα βαμμένη σαν κούκλα μένει ακίνητη και ακούει)

Ελίζα: (συνεχίζει) Ψάχνω αυτόν που θα μου δώσει σημασία. Που θα με καταλάβει. Που θα με ταραξεί στα μηνύματα. Που θα με κάνει να κολλήσω στο φβ περιμένοντας ένα του μήνυμα, καταλαβαίνεις; Τον ήρωά μου ψάχνω; Ν α το πω καθαρά τον ή-ρω -α!

Μαμά: Ελίζα μου να μπω;

Ελίζα: Ναι μαμά!

Μαμά: Κάτι για ήρωες ακούω..

Ελίζα: Άστο! Κάτι δικό μου έλεγα...

Μαμά: Ξέρω έχω περάσει κι εγώ από αυτή τη φάση.

Ελίζα: Αλήθεια;

Μαμά: Φυσικά μωρό μου. Το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο είναι να θέλεις να βρεις τον ήρωά σου. Αλλά σήμερα είναι δύσκολο να βρει κανείς έναν ήρωα.....

Ελίζα: Δηλαδή;

Μαμά:όσο δύσκολο είναι να βγάλει κανείς τον ήρωα που κρύβει μέσα του!

Ελίζα: Μαμά τι λες; Δε σε καταλαβαίνω....

Μαμά: Αχ Ελιζάκι μου γλυκό...Ισως είναι νωρίς αλλά τότε θα είναι η κατάλληλη στιγμή ;

Ελίζα: Για ποιο πράγμα μαμά;

Μαμά: Έχεις ακούσει για το σύνδρομο της συλλογικής απάθειας;

Ελίζα: Το ποιο της ποιάς;;;

Μαμά: Μας κατατρέχει από το 1960. Όταν άρχισε ο

άνθρωπος να μη νοιάζεται για το διπλανό του.

Ελίζα : ΑΠΟ ΤΟΟΟΟΣΟ ΠΑΛΙΑ ΑΡΧΙΣΕ ΑΥΤΟ;;;

ΜΑΜΑ: ΜΑΛΙΣΤΑ.....Τότε άρχισαν οι πρώτοι άνθρωποι να λιποθυμούν στις μεγάλες πόλεις και κανείς δε γυρνούσε να βοηθήσει.

Ελίζα: Μα αν ήταν κάτι άλλο κι όχι λιποθυμία;

Μαμά: Η λιποθυμία της ανθρωπιάς μας ήταν! Το ξέρεις ότι μία κοπέλα βιάστηκε στην Αμερική τότε και θα είχε γλιτώσει αν οι γείτονες έδιναν σημασία στις φωνές της;

Ελίζα: Απίστευτο! Δεν την άκουγαν;

Μαμά: Μια χαρά την άκουγαν, αλλά αδιαφόρησαν.

Ελίζα:.....

Μαμά: Τώρα ο ληστής, ο βιαστής, ο κάθε επικίνδυνος βασίζεται σε αυτό το σκεπτικό. Δύσκολα οι άγνωστοι θα βοηθήσουν αυτόν που δε γνωρίζουν!

Ελίζα: Απίστευτο! Ψάχνουμε για ήρωες και ξεχνάμε να γίνουμε άνθρωποι!

Μαμά: Ακριβώς..

Ελίζα: Αν γίνω άνθρωπος θα τον βρω τον ήρωά μου, ε μαμά;

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

8) ΙΚΑΝΟΤΟΙΗΣΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΕΣΑ ΣΟΥ – ΔΕΝ

ΕΧΕΙΣ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΗΡΩΕΣ

(Φώτα σκηνής και λάμπες μαύρου θεάτρου – Η ομάδα μαύρου θεάτρου κάνει μια μικρή ανασκόπηση όσων ειπώθηκαν – ηχογραφημένες φωνές καθηγητών, τα παιδιά παίρνουν ρυθμικά θέση στη σκηνή, «χτίζονται» σαν σε αναμνηστική φωτογραφία και ετοιμάζονται για την υπόκλιση)

- Και τώρα εσείς νομίζετε ότι καταλάβατε τι θα γίνει στο τέλος.

- Λάθος! (Εμφανίζεται το αγόρι κι έχει στο ένα χέρι τη συνείδηση και στο άλλο το καθήκον) Το αγόρι που τριγυρνά με τη συνείδηση και το καθήκον του ψάχνοντας απεγνωσμένα τον ήρωα μέσα του, δε θα σας πούμε αν τον βρήκε.
- Η Ελίζα ,που γυρνά ολομόναχη και μιλά στο σκύλο και την κούκλα της, (ο ηθοποιός που τα λέει αυτά έχει το σκύλο και την κούκλα στο κάθε του χέρι) ίσως να συνεχίσει να χτίζει την ηρωίδα μέσα της με τη διακριτική συντροφιά και την καθοδήγηση των γονιών της (μπαίνουν και στέκονται πίσω της οι γονείς). Ίσως συνεχίσει να ονειρεύεται συντροφιά με τα μπορώ, τα θέλω και τα πρέπει της (τους περικυκλώνουν τα θέλω, τα πρέπει, τα μπορώ).

(Μαύρο θέατρο – με λόγια μαγνητοφωνημένα πλεχμένα με μουσική)

- Τώρα απλά ήρθε η ώρα να κοιταχτούμε κατάματα

και να παραδεχτούμε ότι όποιος από εσάς σκότωσε τον ήρωα, που από παιδί μεγάλωνε μέσα του, πρέπει να τον αναστήσει άμεσα! (παιδιά με μαύρα ρούχα κρατούν μάτια – έμφαση στο «κατάματα»)

- Ήρθε το τέλος και στο τέλος εσείς θα την κλείσετε την ιστορία. (έμφαση στο εσείς).

- Βγαίνοντας από εδώ να δώσετε την υπόσχεση ότι θα υπηρετήσετε τον προσωπικό σας μύθο.

- Η συνείδησή σου είσαι εσύ.

- Το παιδί μέσα σου είναι ο καλός σου εαυτός.

- Αλίμονο στην κοινωνία που έχει ανάγκη από ήρωες!

(Μουσική όλοι οι ήρωες στη σκηνή – υπόκλιση)
